

Narodowy Spis Powszechny Ludności i Mieszkań 2021

Narodowy Spis Powszechny Ludności i Mieszkań 2021 rozpoczął się na terenie całej Polski **1 kwietnia 2021 r.**, według stanu na dzień 31 marca 2021 r., godz. 24:00.

Obowiązkową metodą jest **samospis internetowy**. Na stronie internetowej **spis.gov.pl** należy zalogować się do aplikacji i wypełnić formularz spisowy.

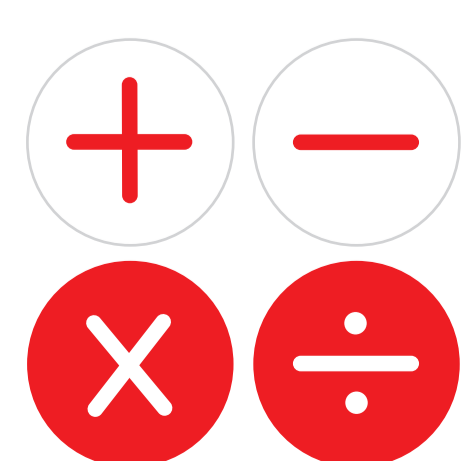
Osoby, które nie mają dostępu do Internetu mogą spisać się samodzielnie w urzędzie statystycznym lub urzędzie gminy i miasta, albo przez telefon dzwoniąc na infolinię spisową pod numer telefonu **22 279 99 99**.

Z osobami, które nie spiszą się samodzielnie będą kontaktować się rachmistrzowie spisowi.

Więcej informacji na stronie **spis.gov.pl**

Liczymy się
DLA POLSKI!

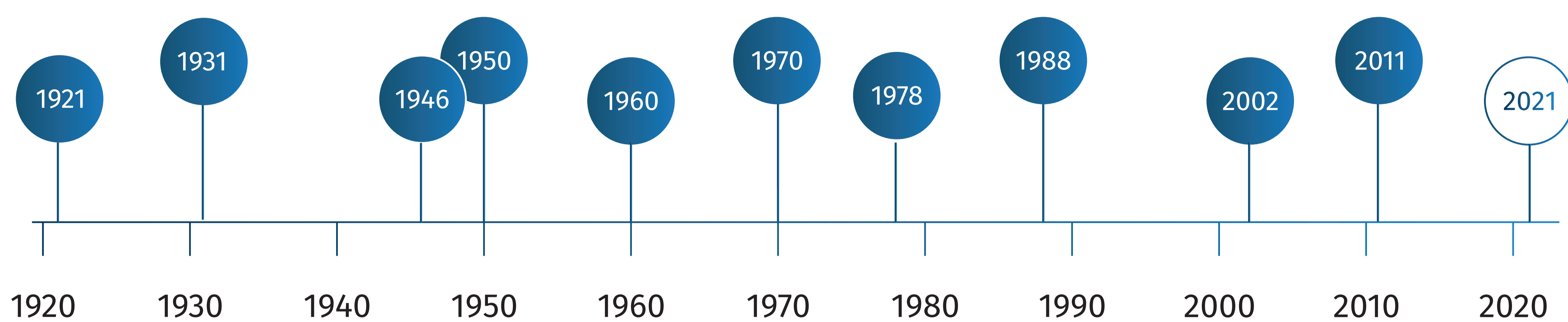

Urząd Statystyczny
w Krakowie

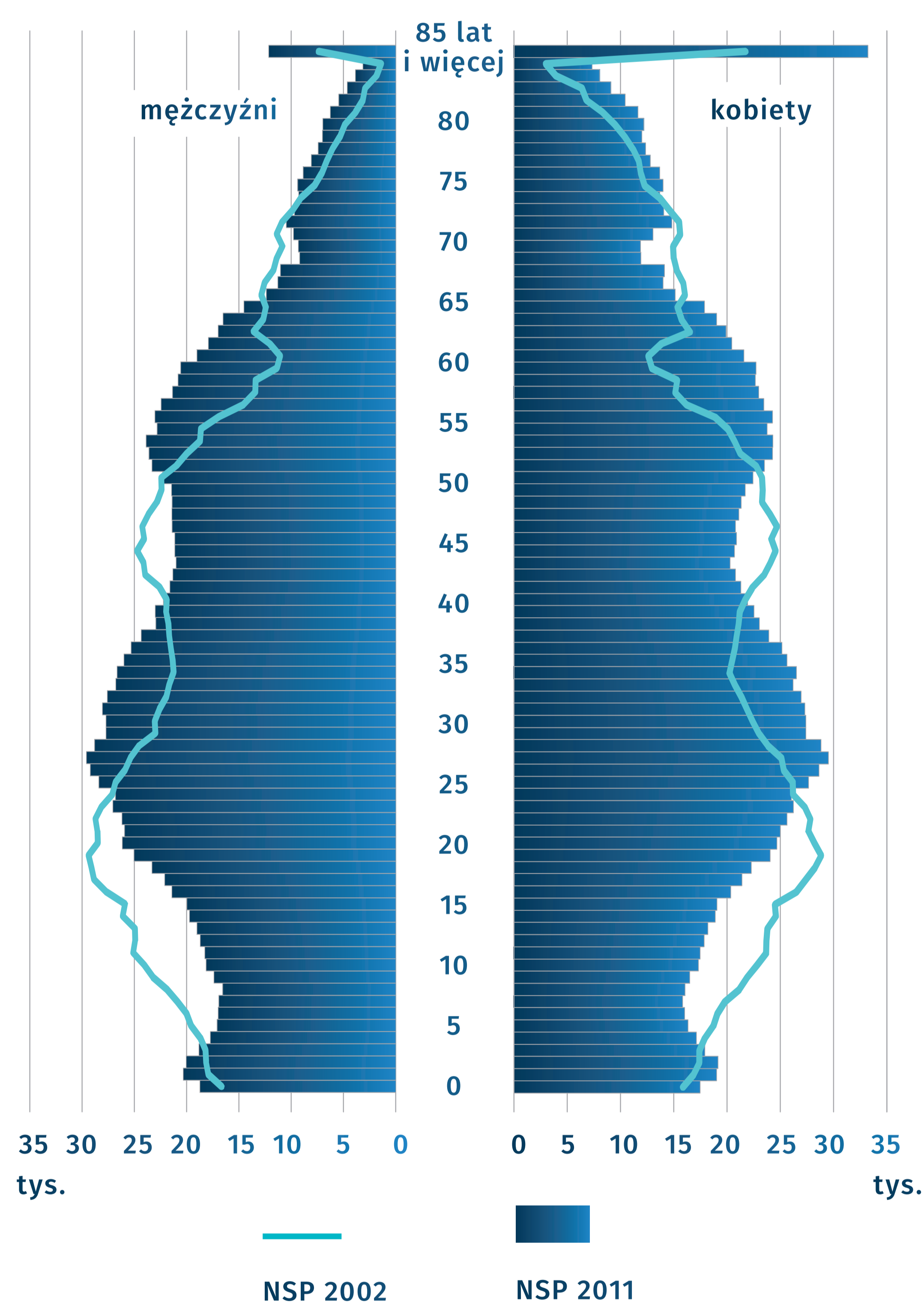
Narodowy Spis Powszechny Ludności i Mieszkań 2021

SPISY LUDNOŚCI W NIEPODLEGŁEJ POLSCE

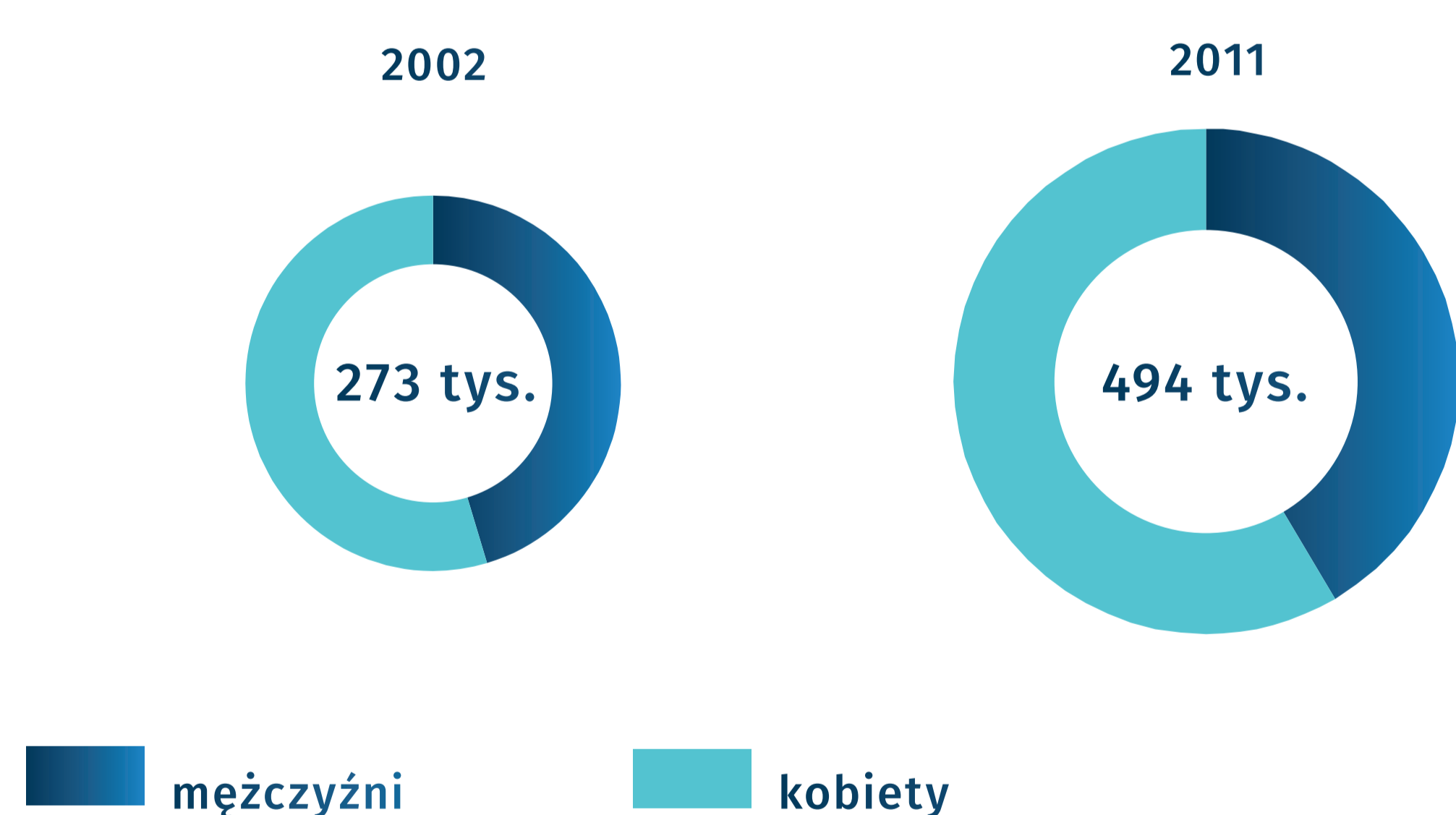

STRATEGICZNE DANE O WOJEWÓDZTWIE MAŁOPOLSKIM NA PODSTAWIE NSP 2002 I NSP 2011

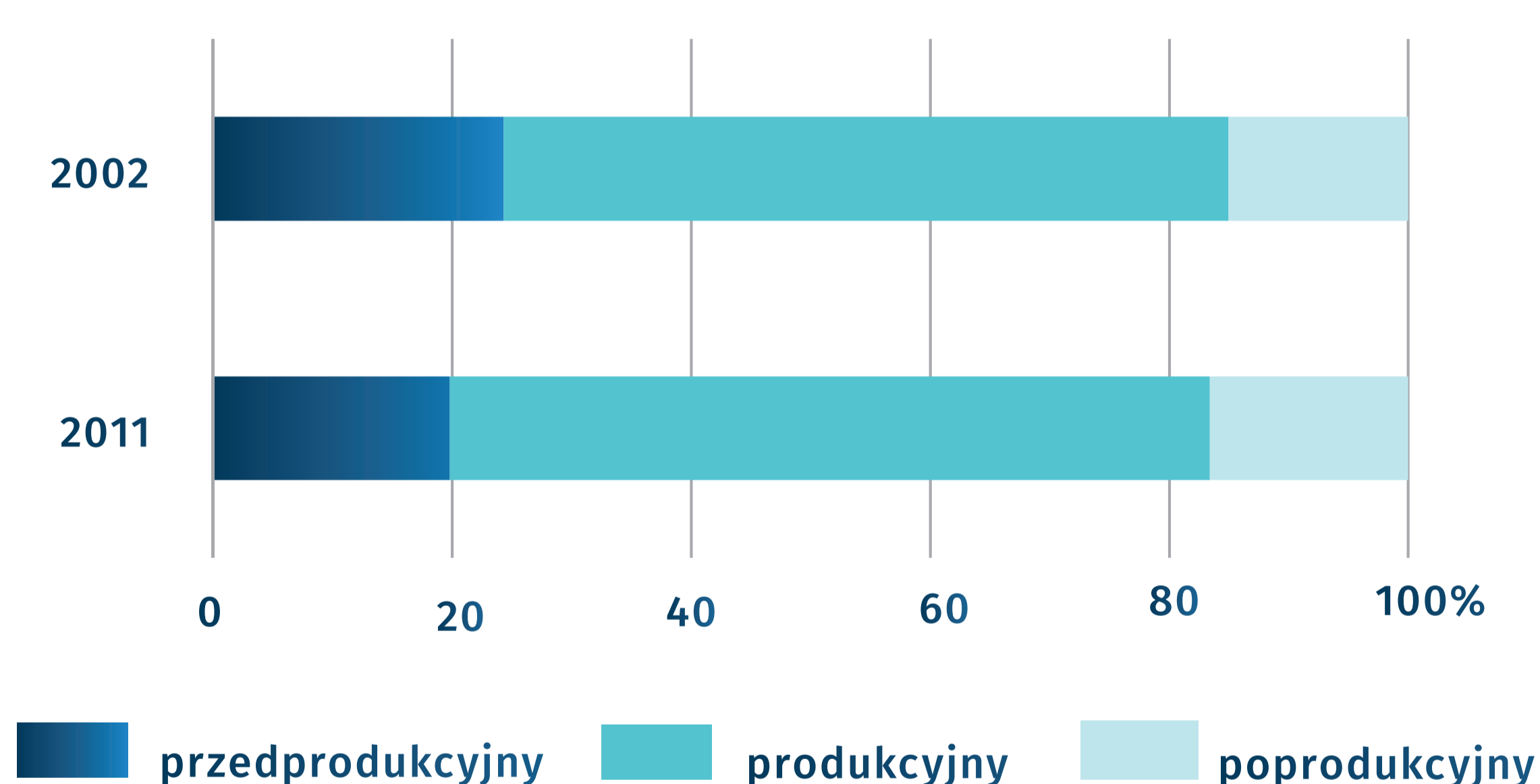
Ludność według wieku i płci

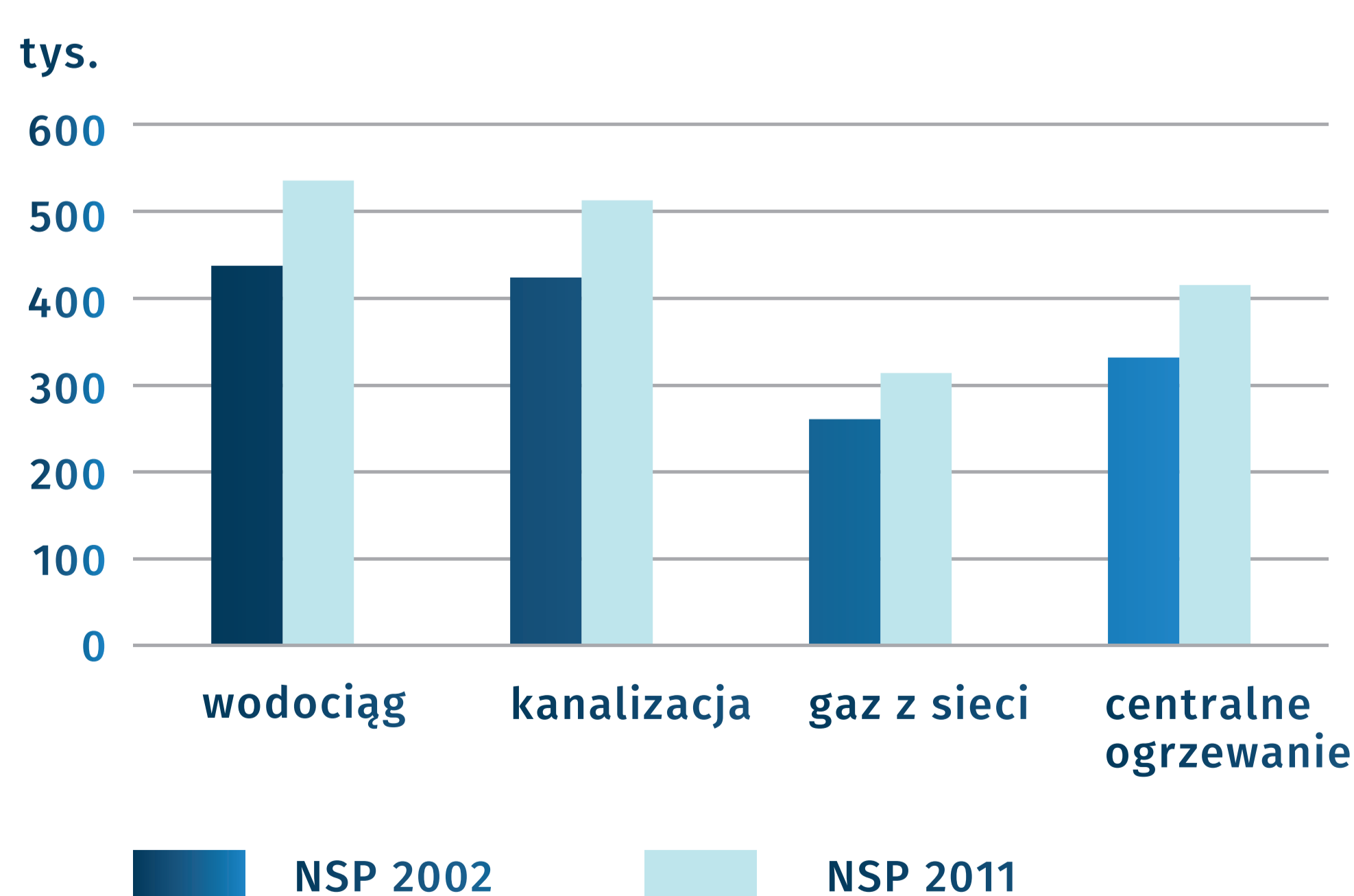
Ludność z wykształceniem wyższym według płci

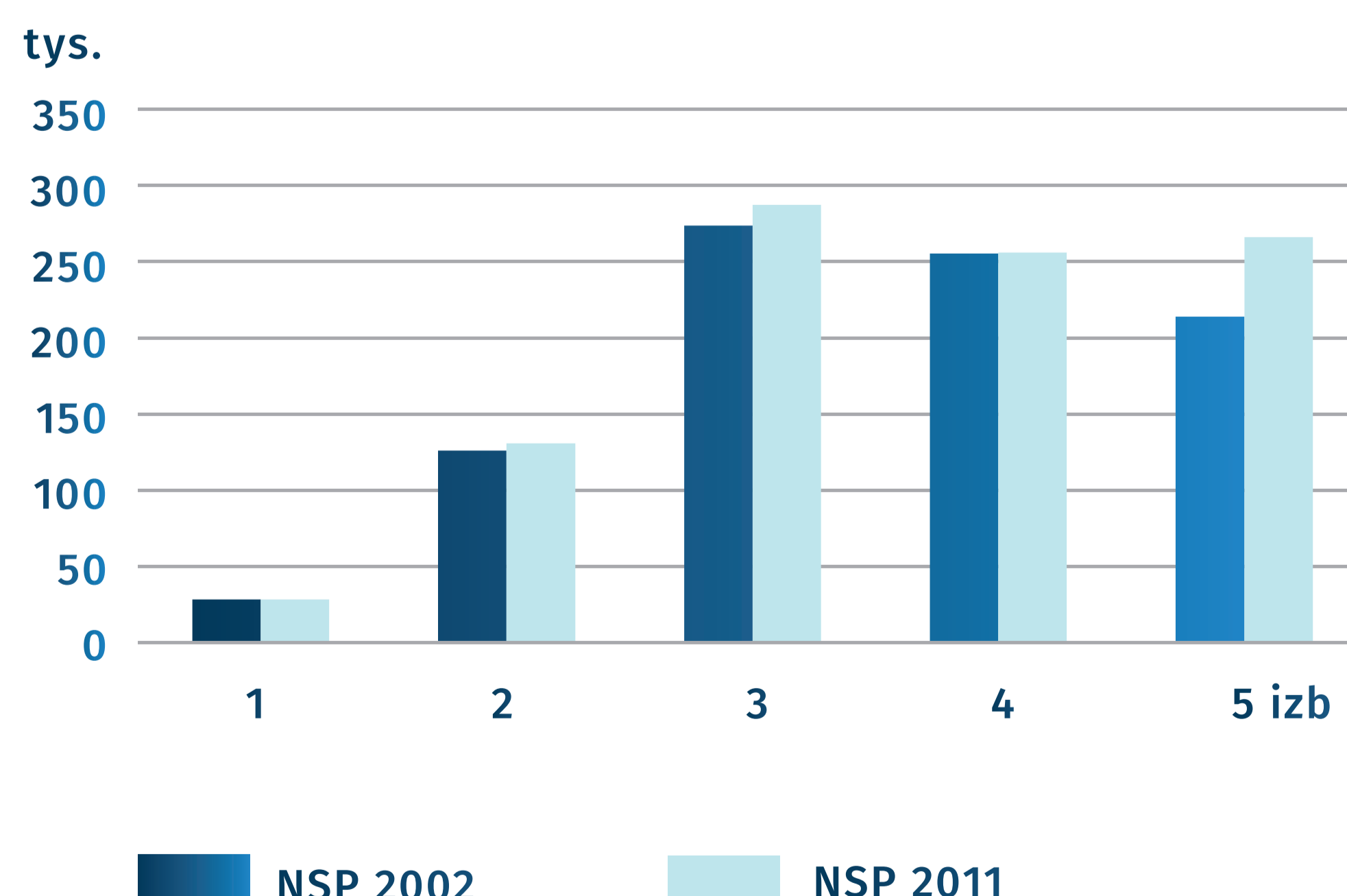
Ludność według ekonomicznych grup wieku

Budynki mieszkalne zamieszkałe według wyposażenia w instalacje

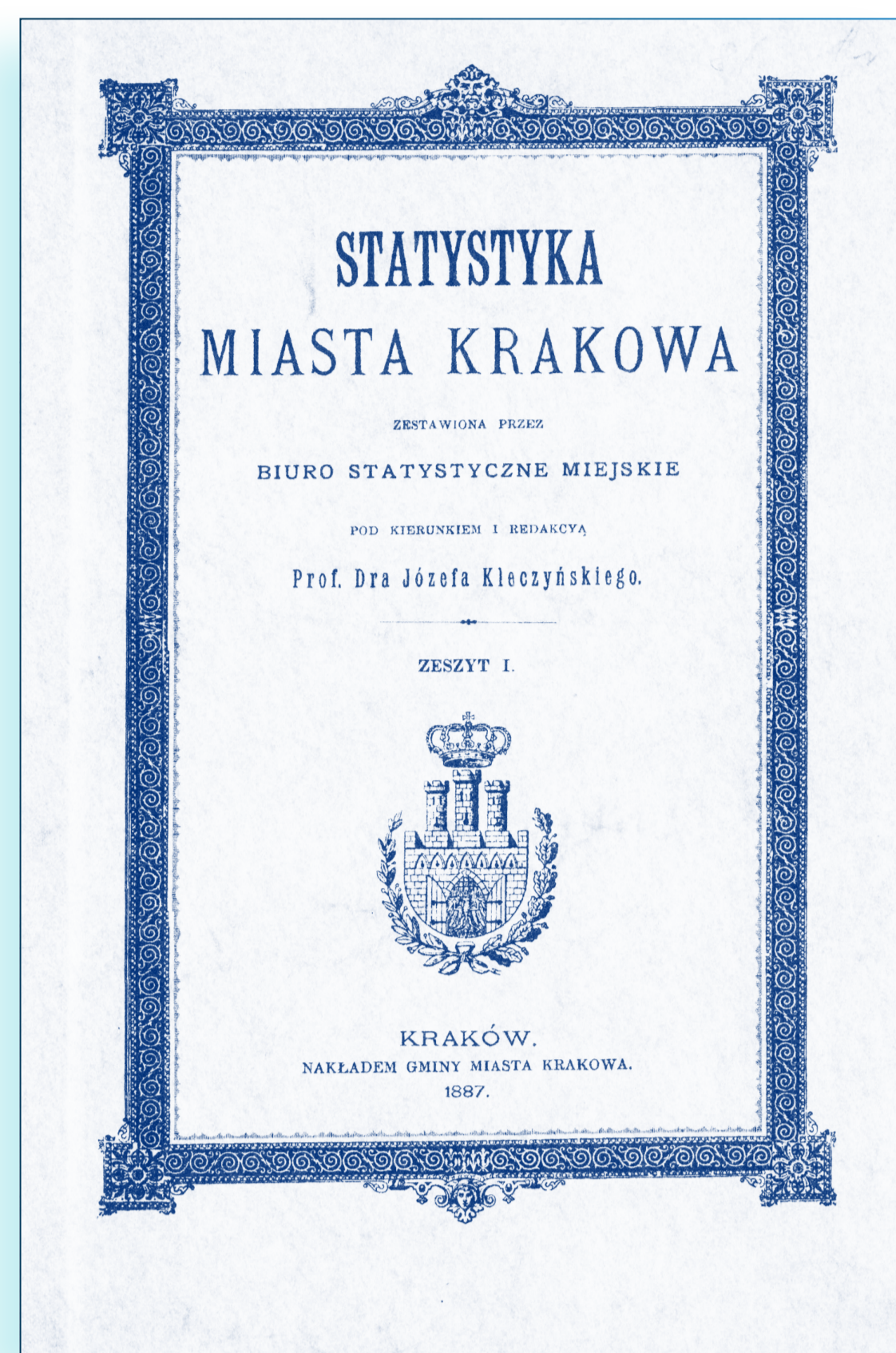

Mieszkania zamieszkałe według liczby izb

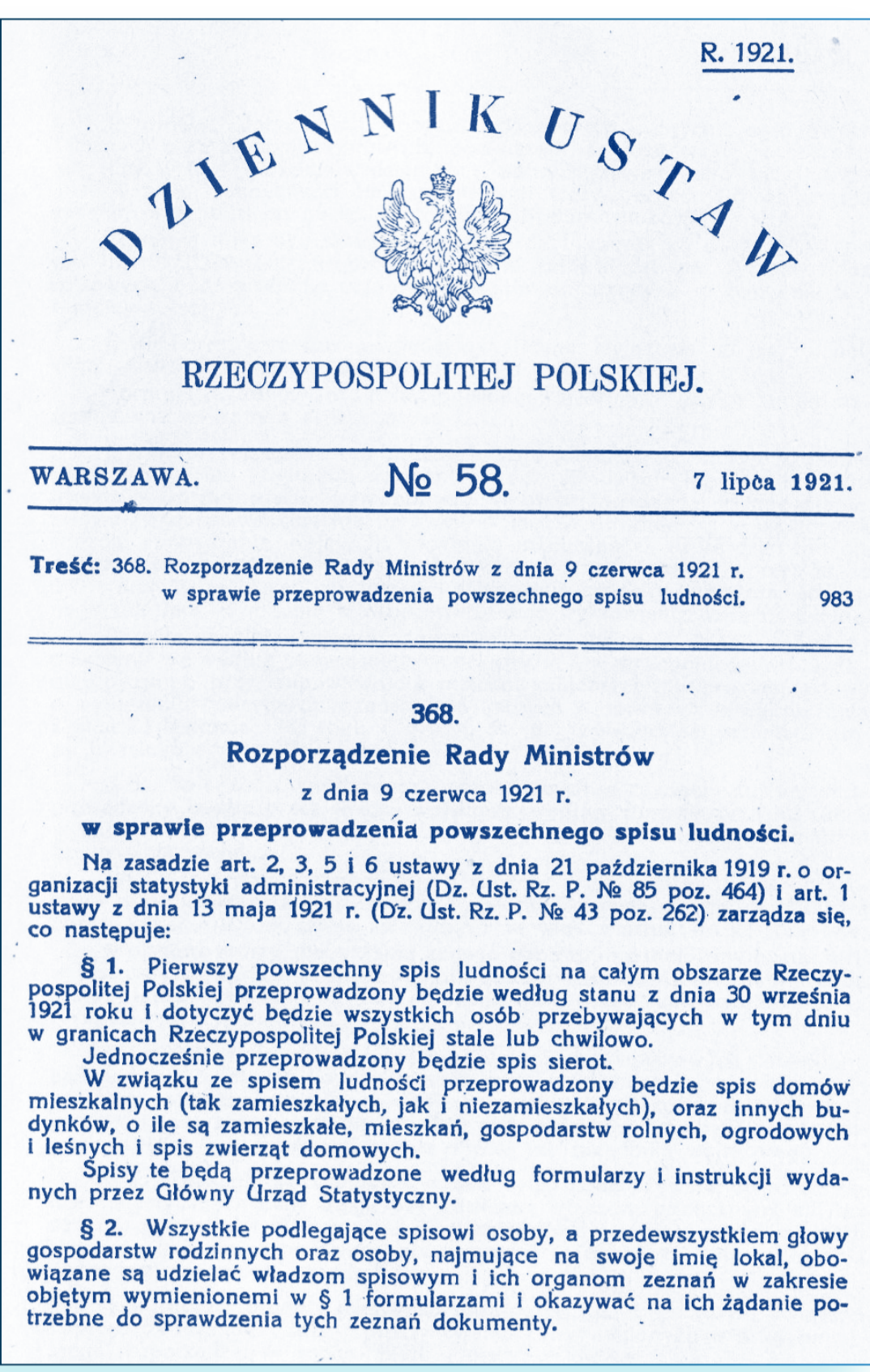

Narodowy Spis Powszechny Ludności i Mieszkań 2021

HISTORIA STATYSTYKI ZIEMI KRAKOWSKIEJ

Strona tytułowa publikacji prezentującej szczegółowe wyniki spisu ludności z 1880 r. Przedstawia w formie opisowo-tabelarycznej dane dla miasta Krakowa dotyczące m.in. stanu i struktury demograficznej ludności, narodowości, wyznania, wykształcenia, zatrudnienia i niepełnosprawnych. Publikacja wydana jest w wersji polsko-francuskiej. Tłumaczenie na język francuski publikacji wydanych w tym okresie było powszechne, podobnie jak obecnie publikowanie wersji polsko-angielskich.

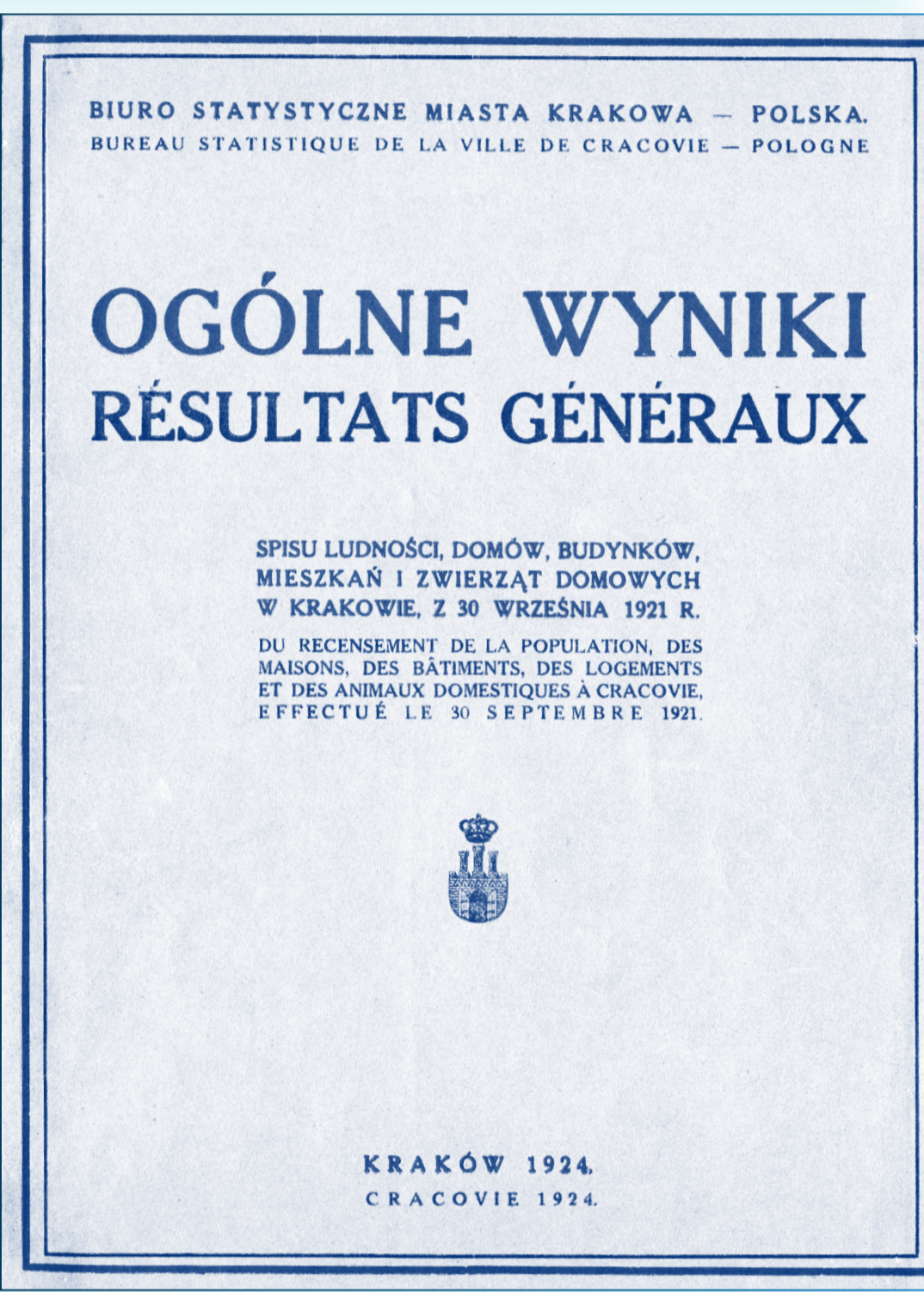
Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1921 r. w sprawie przeprowadzenia powszechnego spisu ludności. Był to pierwszy spis zorganizowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po odzyskaniu niepodległości. Dostarczył szerokiej wiedzy na temat stanu państwa polskiego po 123 latach zaborów.

Tablica XI. Ludność cywilna Krakowa. — Population civile de Cracovie.

Wiek i stan cywilny	Mężczyźni	Kobiety	Suma
Wszystkich	41086	41086	82172
W tym: w wieku 0-14 lat	11855	11855	23710
W tym: w wieku 15-64 lat	23189	23189	46378
W tym: w wieku 65 lat i więcej	6142	6142	12284

Tablica przedstawiająca liczbę cywilnych mieszkańców Krakowa w latach 1857–1887 oraz łącznie z ludnością wojskową za lata 1880–1887. Dane z 1880 r. prezentowane są w publikacji w układzie dzielnic Krakowa, a wybrane informacje dodatkowo wg poszczególnych ulic. „Biorąc ogółem, ludność stanu wolnego wypadła w Krakowie 36965 czyli 61,8% ludności cywilnej. Najwięcej takiej ludności przypada na dzielnicę I, co jest o tyle naturalnym, że młodzież szkolna ciśnie się do około zakładów naukowych, położonych w środku miasta...”

ŹRÓDŁO: Tablica ze str. 32 publikacji pt. *Statystyka Miasta Krakowa 1887*

Strona tytułowa publikacji wydanej w Krakowie w 1924 r. na podstawie wyników spisu z 30 września 1921 r. Publikacja, głównie w opisowej formie, prezentuje wyniki spisu ludności, domów, budynków, mieszkań i inwentarza żywego. Dane opracowane zostały według dzielnic miasta i miały dla administracji lokalnej doniosłe znaczenie, w pełni zaspokajając bieżące potrzeby informacyjne.

PRZEGLĄD OGÓLNY

Województwo	Wielkość	Wzrost	Wzrost	Wzrost	Wzrost	Wzrost	Wzrost	Wzrost	Wzrost
Warszawa	1 000 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000
Łódź	1 000 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000
Wrocław	1 000 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000

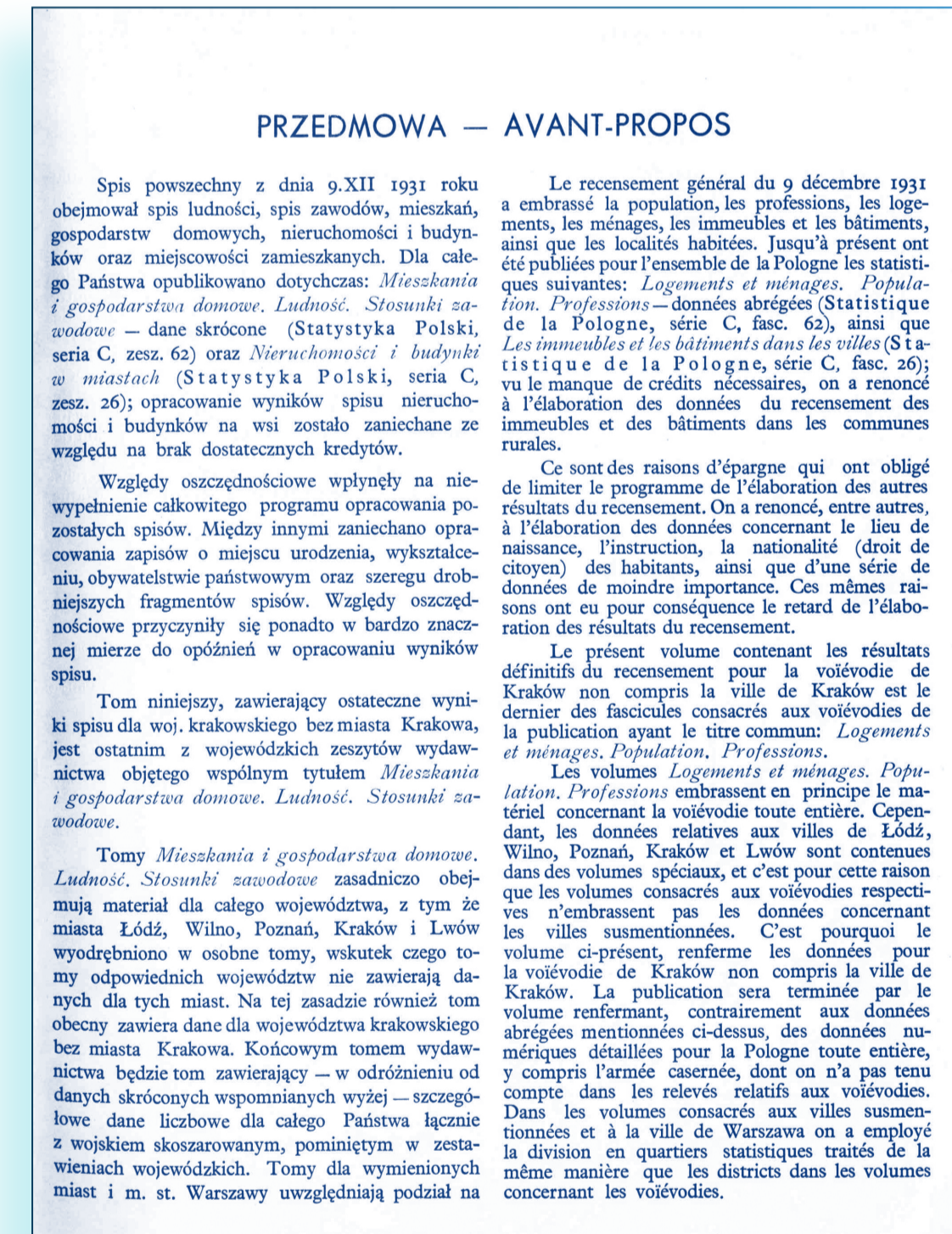
Tablica zatytułowana „Przeгляд ogólny” zawiera ostatecznie dane, zebrane na terenie województwa krakowskiego podczas pierwszego powszechnego spisu z 1921 r. Nie obejmuje jednak wyników spisu przeprowadzonego przez władze wojskowe w łączności ze spisem powszechnym, które zostały opublikowane w innych zestawieniach. Dane dotyczą powierzchni, liczby jednostek administracyjnych oraz liczby ludności w przekroju powiatowym.

„...Stosownie do przyjętego planu tom niniejszy dzieli się na trzy części: 1. Mieszkania, 2. Ludność, 3. Stosunki zawodowe. Oddzielne te części są poprzedzone sumarycznym ujęciem ogólnych danych dla poszczególnych powiatów i całego woj. krakowskiego w „Przeглядzie Ogólnym” oraz tablicą I, kombinującą podział miejscowości według wielkości z podziałem ich według charakteru prawno-administracyjnego na miasta i wieś...”

ŹRÓDŁO: *Pierwszy powszechny spis Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 września 1921 roku. Województwo krakowskie*

Mapa przedstawiająca podział administracyjny Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 1 kwietnia 1939 r.

Publikacja prezentująca wyniki drugiego powszechnego spisu ludności z dnia 9 grudnia 1931 r. dla województwa krakowskiego została wydana w 1938 r. Zawiera szczegółowe dane dotyczące mieszkań, gospodarstw domowych, ludności i stosunków zawodowych w układzie powiatowym. Przedmowa do publikacji zawiera informację o innych publikacjach wydanych lub planowanych do wydania w oparciu o wyniki spisu. Zarówno przedmowa, spis treści oraz klasyfikacja zawodów posiadają wersję dwujęzyczną polsko-francuską.

ALLGEMEINE ÜBERSICHTEN

Gebiet	Fläche	Einwohner	Bevölkerungsdichte	Verwaltungseinheiten
Województwo	10 000 km²	1 000 000	100/km²	100
Miasto	100 km²	100 000	1000/km²	10

Tablica pochodzi z publikacji opracowanej w języku niemieckim w oparciu o przeprowadzony 1 marca 1943 r. Urzędowy Spis Ludności w Generalnej Guberni. Zawiera dane w układzie gmin i wsi dla dystryktów: Galicja, Kraków, Lublin, Radom i Warszawa.

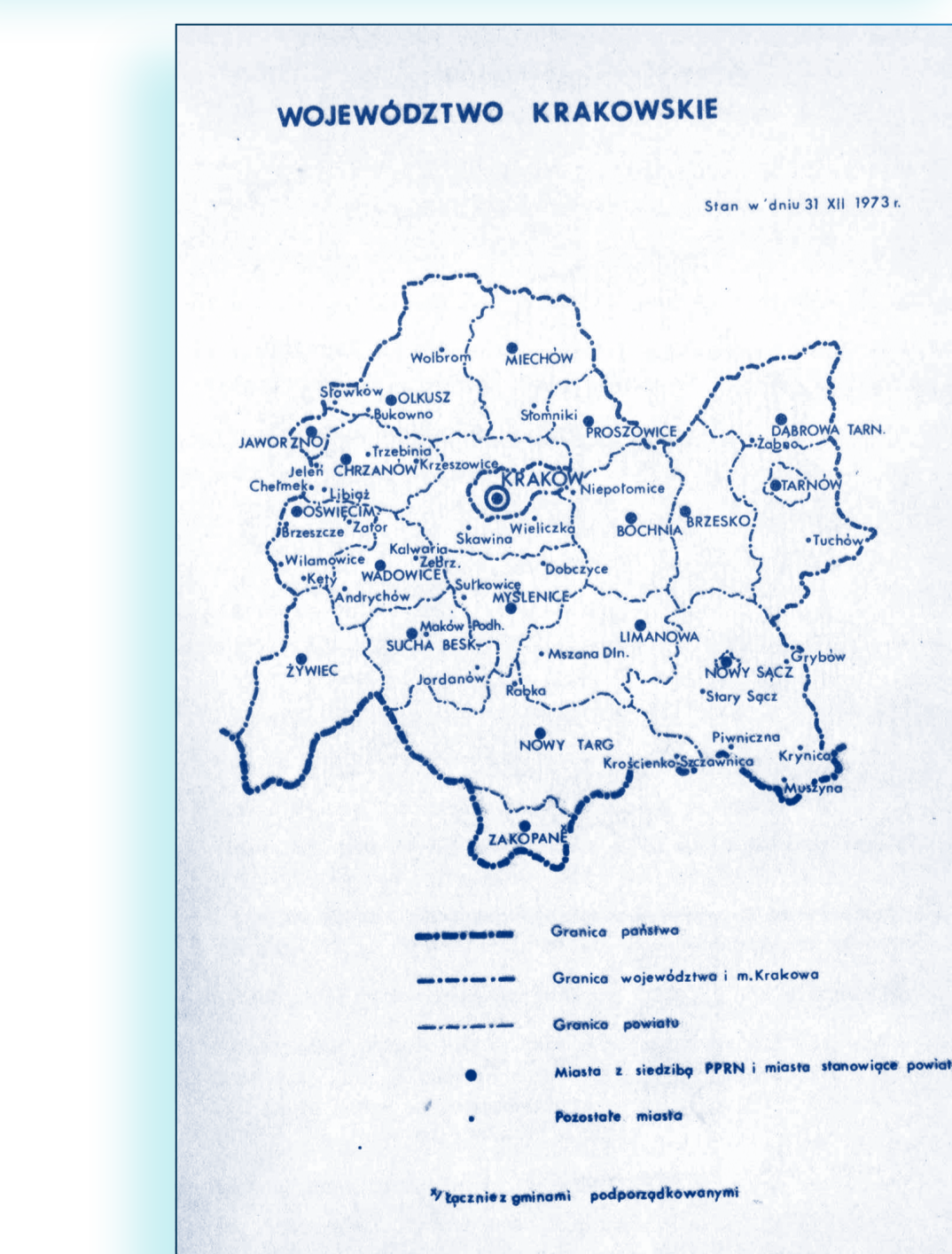

Publikacja została wydana w 1938 r. w oparciu o materiał przygotowany w 1939 r. – niestety wzbudził uwagę metodologiczną, wzory oryginalnych okładek oraz spis treści. Nie są też znane nazwiska osób przygotowujących publikację. Wydał w tym Urząd Statystyczny w Krakowie chciwał złożyć hołd tej grupie bezimiennych krakowskich statystyków, a jednocześnie udostępnić dane szerszej grupie odbiorców.

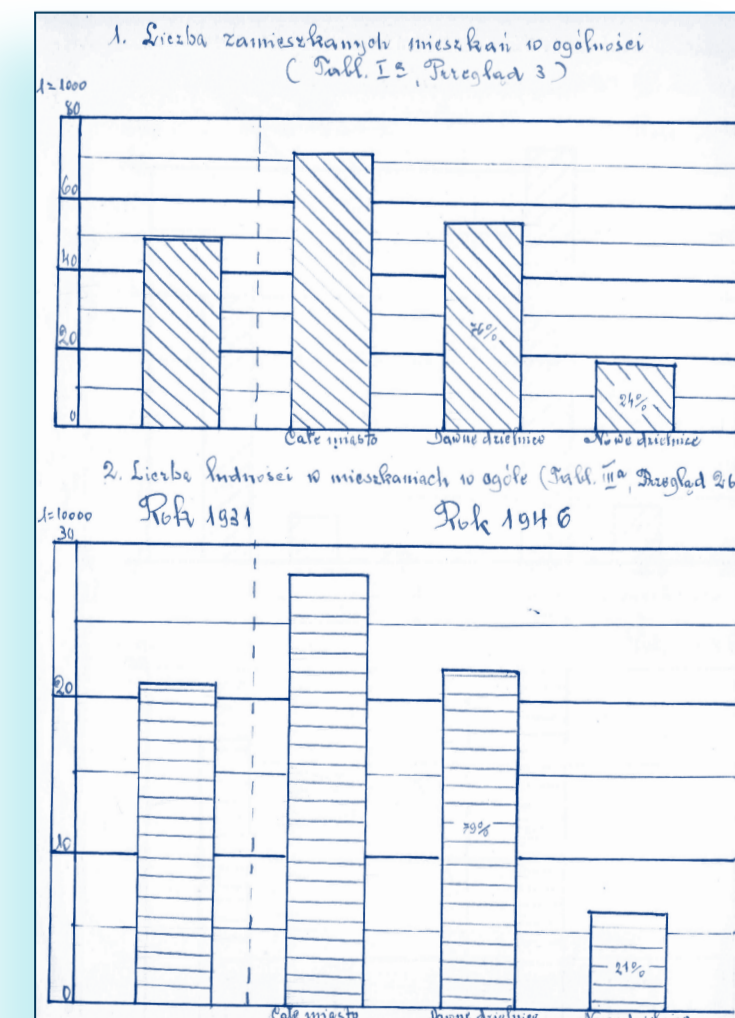
POWSZECHNY SUMARYCZNY SPIS LUDNOŚCI z dn. 14.II.1946

Województwo	Wielkość	Wzrost	Wzrost	Wzrost	Wzrost	Wzrost	Wzrost	Wzrost	Wzrost
Warszawa	1 000 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000
Łódź	1 000 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000	100 000

Powszechny sumaryczny spis ludności Polski z dnia 14 lutego 1946 r. był bodaj pierwszym na świecie spisem ludności, przeprowadzonym po zakończeniu działań wojennych. Ze względu na bardzo intensywne ruchy wędrowcze ludności w okresie powojennym ograniczono się do spisu sumarycznego, który miał dać obraz aktualnego stanu ludności z podziałem na płeć, wiek i narodowość. Ponadto dla miast przewidziano informację o liczbie mieszkań i izb. Dane te posłużyły do podejmowania decyzji dotyczących powojennego rozwoju kraju.

Województwo krakowskie w latach 1946–1975.

„...Rozmieszczenie osiedli w obrębie obwydwołaci miasta pozostało w związku z różnym sposobem ich zabudowania, skutkiem czego dawne dzielnice o charakterze wielkomiejskim, skupiają większość mieszkańców, co dotyczy przedwzrostkiem mieszkań obszerniejszych...”

ŹRÓDŁO: Wykres 1 z publikacji pt. *Mieszkania, izby i zajmująca je ludność w Krakowie w latach 1931 i 1946.*

Narodowy Spis Powszechny Ludności i Mieszkań 2021

PORTRETY MAŁOPOLSKICH STATYSTYKÓW

● **Prof. Kazimierz Władysław Kumaniecki** (1880–1941) ● **Prof. Edmund Załęski** (1863–1932)

Współzałożyciel i pierwszy sekretarz Polskiego Towarzystwa Statystycznego powstałego w 1912 r. w Krakowie, kierownik Miejskiego Biura Statystycznego. Wraz z prof. Adamem Krzyżanowskim i współpracownikami opracowywał oraz wydał „Statystykę Polski” – pierwszy polski rocznik historyczno-statystyczny pokazujący rozwój społeczno-gospodarczy na ziemiach polskich od XIX wieku, aż do I wojny światowej. W 1917 r. został profesorem na Uniwersytecie Jagiellońskim w zakresie statystyki, nauki administracji i prawa administracyjnego. Był też od roku akademickiego 1925/26 wykładowcą tych nauk w Wyższym Studium Handlowym (obecnie Uniwersytet Ekonomiczny) w Krakowie, kierując jednocześnie w nim Zakładem Statystyki Gospodarczej. Już przed I wojną światową rozpoczął też pracę w Polskiej Szkole Nauk Politycznych w Krakowie.

Pionier zastosowania statystyki matematycznej w doświadczeniach rolniczych w Polsce. W 1908 r. na Międzynarodowym Zjeździe Rolniczym na jego wniosek podjęto rezolucję stosowania wśród eksperymentatorów rolniczych metody najmniejszych kwadratów. Wśród jego najśłynniejszych wychowanków znajdziemy m.in. Stefana Barbackiego, a „metoda Załęskiego” doczekała się szerokiego opracowania autorstwa Jerzego Neymana. Od 1918 r. profesor Wydziału Rolnego Uniwersytetu Jagiellońskiego (wykładał genetykę roślin i metodykę doświadczeń polowych). Był dziekanem Wydziału Rolnego, a w roku akademickim 1930/31 – rektorem uczelni.

● **Prof. Juliusz Leo** (1861–1918) ● **Prof. Tadeusz Pilat** (1844–1923)

Polityk, prawnik oraz wieloletni Prezydent Miasta Krakowa. Pierwszy Prezes Polskiego Towarzystwa Statystycznego w Krakowie. Jego dorobek naukowy stanowiły przede wszystkim prace dotyczące podatków i ceł. W 1892 r. Juliusz Leo został profesorem nadzwyczajnym nauki skarbowości i prawa skarbowego. W 1904 r. w związku z objęciem funkcji prezydenta Miasta Krakowa został urlopowany z pracy na Uniwersytecie Jagiellońskim. Mimo iż do roku 1917 formalnie pozostawał profesorem Uniwersytetu Jagiellońskiego, praktycznie nie prowadził zajęć dydaktycznych ani badań naukowych, gdyż poświęcił się działalności politycznej i społecznej.

Prawnik, statystyk, profesor i rektor Uniwersytetu Lwowskiego, poseł na galicyjski Sejm Krajowy, członek Akademii Umiejętności w Krakowie (późniejszej Polskiej Akademii Umiejętności). Kierował Biurem Statystycznym Wydziału Krajowego we Lwowie w latach 1874–1920, a latach 1901–1920 był zastępcą marszałka Wydziału Krajowego. Był członkiem korespondentem Centralnej Komisji Statystycznej w Wiedniu (od 1876 r.), członkiem czynnym Towarzystwa Naukowego we Lwowie (od 1920 r.). Współzałożyciel w 1885 r. i pierwszy Polak wśród członków Międzynarodowego Instytutu Statystycznego (MIS). Autor między innymi pracy pt. „O miejskich biurach statystycznych i urzędaniu takiego biura we Lwowie” (1871).

● **Prof. Jerzy Fierich** (1900–1965) ● **Prof. Oskar Ryszard Lange** (1904–1965)

Historyk nauk ekonomicznych, statystyk i ekonometryk rolnictwa. Był twórcą krakowskiej szkoły statystyków i ekonometryków, wypromował 11 doktorów (6 zostało profesorami krakowskich uczelni). Jako pierwszy zastosował metodę taksonomiczną i metodę programowania matematycznego przy ustaleniu regionów produkcji rolniczej. Głównie koncentrował się na szeroko pojętej tematyce rolniczej, którą ujmował z punktu widzenia filozofii, statystyki i zootechniki. W jego dorobku naukowym można też wyróżnić prace o charakterze historycznym oraz metodyczno-empirycznym, które – oprócz walorów teoretycznych – miały zastosowanie w praktyce.

Ekonomista, statystyk, ekonometryk, działacz polityczny i społeczny; wychowanek prof. Krzyżanowskiego. Współtworzył ekonometrię, jako subdyscyplinę. Jego twórczość naukowa dotyczyła nie tylko teorii ekonomii, ale także dziedziny pokrewnych, m.in. zastosowania matematyki w naukach ekonomicznych. Opracował zalecenia w kwestii prowadzenia badań statystycznych w sferze zjawisk ekonomicznych. Działalność naukową rozpoczynał w m.in. w Krakowie w okresie międzywojennym, aby następnie rozwijać ją w Stanach Zjednoczonych oraz w Polsce już w okresie powojennym.

● **Prof. Jerzy Sptawa-Neyman** (1894–1981) ● **Prof. Aleksander Józef Zeliaś** (1939–2006)

Profesor matematyki i statystyki Uniwersytetu Jagiellońskiego, Uniwersytetu Warszawskiego, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie i począwszy od 1938 r. Uniwersytetu Kalifornijskiego w Berkeley, gdzie założył Laboratorium Statystyczne. Jest on m.in. jednym z twórców teorii sprawdzania hipotez statystycznych, teorii pobierania prób reprezentacyjnych, teorii epidemii, teorii ubezpieczeń społecznych, teorii estymacji przedziałowej, analizy statystycznej bloków zrandomizowanych i kwadratów łacińskich oraz teorii normalnych estymatorów. Stworzył pojęcie przedziału ufności. Wyniki Sptawy-Neymana wytyczyły kierunek rozwoju statystyki matematycznej na wiele lat.

Profesor zwyczajny nauk ekonomicznych Akademii Ekonomicznej (obecnie Uniwersytetu Ekonomicznego) w Krakowie. Od 1993 r. przewodniczył Komitetowi Statystyki i Ekonometrii Polskiej Akademii Nauk. W 2002 r. Uniwersytet w Bratysławie nadał profesorowi godność doktora honoris causa. Jego zainteresowania naukowe skupiały się wokół: analizy wariancji, statystycznych metod analizy cech jakościowych, metod prognozowania rozwoju społeczno-gospodarczego, modelowania zjawisk społeczno-gospodarczych. Prof. Zeliaś wykształcił bardzo liczną kadrę naukową statystyków i ekonometryków. Został odznaczony m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (1979 r.), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1982 r.), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1984 r.), Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1999 r.).

● **Prof. Maksymilian Józef Ziomek** (1906–1966) ● **Dr Stanisław Róg** (1908–2000)

Członek Komisji Statystycznej Zarządu Miejskiego w Krakowie, a w czasie Powszechnego Spisu Ludności w 1931 r. komisarz spisowy dla tego miasta. Na zlecenie Izby Przemysłowo-Handlowej w Krakowie opracował kilka monografii. Wykładał w Szkole Ekonomiczno-Handlowej oraz w Instytucie Administracji Gospodarczej w Krakowie. Specjalizował się w statystyce, demografii i planowaniu gospodarczym. Był m.in. prezesem Katowickiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego i przewodniczącym Sekcji Statystyki Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, przewodniczącym Komisji Demograficzno-Statystycznej oraz członkiem Rady Naukowej Śląskiego Instytutu Naukowego w Katowicach. Był członkiem Naukowej Rady Statystycznej w Głównym Urzędzie Statystycznym, publikował w czasopiśmie „Wiadomości Statystyczne”.

Ekonomista, prawnik, redaktor naczelny Wiadomości Statystycznych, wieloletni wiceprezes Głównego Urzędu Statystycznego. W okresie okupacji został zatrudniony w Urzędzie Statystycznym Generalnego Gubernatorstwa w Krakowie gdzie, jako kierownik w Wydziale Statystyki Przemysłu chronił swoich podwładnych oraz przeniesione z Warszawy polskie zbiory materiałów statystycznych. Podjął współpracę z organizacjami podziemnymi przekazując wyniki spisu zakładów przemysłowych z 1941 r., spisu rolnego z 1942 r. oraz spisu ludności 1943 r. Uczestniczył w pracach zespołu opracowującego zagadnienia przyszłego osadnictwa ziem zachodnich.